

Jeanne d'Arc-Filmen i Palads Teatret.

Domstolen i Rouen.

Det var altsaa Verdenspremiere, og selvfølgelig var der røde Lygter foran Palads Teatret og nogle flere Smokinger i Fauteuillerne end sædvanlig. De to Hjørneløgere var smykket med Trikoloren; i den ene sad den franske Gesandt med Frøe og Medlemmer af Legationen; i den anden Mile Falconetti, Jeanne d'Arcs Fremstillende, og den bertagelige Præsident for „Société générale de Films“. Hr. Carl Th. Dreyer holdt sig et eller andet Sted i Baggrunden.

Det var paa Forhaand meddelt, at denne Film betegnede en Fornyelse, et Forsøg paa at bryde den amerikanske Smags Herredømme, en Bestræbelse for at give en søgte Menneskeskildring, at naa dybere ind til det sjælelige. For at opnaa dette har Hr. Dreyer af det mestagte historiske Stof kun taget et Par Kapitler: Forhøret over Jeanne d'Arc i Rouen efter hendes Fængsling og hendes

Død paa Baalet. Og de tre Fjerdedele af Filmen er Forhørets Spørgsmaal og Svar, som de endnu foreligger i Afskrifter af Forhørsprotokollen. Dem har Hr. Dreyer studeret.

Man har i denne Sæson haft Lejlighed til at beundre den russiske Film *En Moder*. Den fremstilledes af Mennesker, samlet op paa Gader og Stræder. En Instruktør havde med uhyre Taalmodighed lært dem at være sig selv ogsaa paa Soenen.

Hr. Dreyer har delvis hentet sit Personale fra Pariserteatrene, men vist ogsaa kun delvis. Adskillige af de Medvirkende syntes taget lige ud af katolske Klostre eller i hvert Fald af den katolske Gejstlighed. Og han har med stort Held fundet Typer frem med et rent middelalderligt Prag, magre Asketer og, fede Munke, som Boccaccio vilde have vedkendt sig.

Men medens Roserne optraadte i hel Figur, er Jeanne d'Arc-Filmen væsentlig Ansigt, Nærtilløder i overmenneskelige Dimensioner. Ud af disse Nærtilløder læses Dramaet, deres stamme Sprog er Filmen.

Et lidt farligt mikroskopisk Eksperiment. Men berettiget, naar det lykkes. Og det er lykkedes.

Ganske ypperlig var Mile Falconetti som Jeanne d'Arc. Det var ikke den krigeriske Jomfru fra Orléans, som sidder til Høst i Rue de Rivoli ud for Tuilerihaven. Det var „den bellige Enfold“, Bondepigen, hvis af Tro og Overtro og Fædrelandskærlighed opflammede baralige Hjerte forbløder. Ansigtet berører i hele Filmen sit enfoldige Udtryk, som over for Dommernes spidsfindige teologiske og teocofiske Spørgsmaal glider over næsten i Stupiditet. Men bag det stupide Udtryk mærker man Hjertets Skælven, snart i Ekstase, snart i Rædsel. Og paa Baalet, medens Lærerne slikker op om hende, lyser Pinden gennem Taarerne. Det var paa én Gang saa søgte menneskeligt og et Virtuosenumer af Rang.

Er Filmen da et Mesterværk? Nej, det er den ikke. Noget er kunstlet, som naar f. Eks. Hovederne drejes og vendes under alle Synsvinkler som Filmsmaanoquiner paa en Drejeskive. Men Filmen er et interessant Forsøg paa Fornyelse. Hvorvidt denne Fornyelse er Fremtiden, er en Sag for sig. Her stiller vi os lidt skeptisk.

Man blev i Aftes noget nervøs af to Times fortsat Mimik til usbrudt Musikledsagelse uden mindste Pause. Alligevel var Bifaldet stærkt og langvarigt. Orkestret spillede Marsellaisen, og paa ny tog Bifaldet fat. Det var rettet mod Mile Falconetti i Logen.

Saa rejste den franske Kunstnerinde sig. Med en stor Buket trykket mod sit

Bryst holdt hun en lille Tale, hvori hun bad „Mesdames et Messieurs“ adressere deres Tak til M. Dreyer.

Men Hr. Dreyer kom ikke frem. Han var for beskeden. Og han har dog Lov til at føle sig særdeles tilfreds med Verdenspremierens Forløb, medens han imidlertid, hvad Jeanne d'Arcs Landsmænd vil mene om hans hidtil i hvert Fald originale Bedrift som Instruktør.